

בית משפט השלום ברמלה

14 נובמבר 2010

ת"א 2186-05 פלוני נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב

בפני כב' השופט דוד שוהם

התובע פלוני
בא כח התובע עו"ד אריאל פרויליך ועו"ד ניסים פרחי

נגד

הנתבעת המאגר הישראלי לביטוחי רכב
בא כח הנתבעת עו"ד אורית ברטוב

פסק דין

בפני תביעה מכוח חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975. התובע, יליד 1978, נפגע בשתי תאונות דרכים בתאריכים 12.11.03 ו- 7.12.03.

הנתבעת מודה בכיסוי הביטוחי לתובע, אך כופרת בנסיבות אירוע התאונות כפי שהוצגו על ידו ובגובה הנזק.

תאור העובדות

התאונה הראשונה ארעה ביום 12.11.03, כאשר התובע נהג על קטנוע שהיה מבוטח אצל הנתבעת, והחליק עמו על הכביש כתוצאה מבלימה פתאומית (להלן: "התאונה הראשונה").

התובע פנה לקבלת טיפול רפואי בקופת החולים. לאחר שנבדק על ידי אורטופד, אובחן שבר בבוהן כף רגלו הימנית. השבר קובע על ידי חבישתו. לאחר מכן שוחרר לביתו עם המלצות למנוחה ברגל מורמת, טיפול על ידי קומפרסים קרים, שימוש במשככי כאבים והמשך מעקב רפואי.

תאונה זו הוכרה כתאונת עבודה על ידי המוסד לביטוח לאומי.

התאונה השנייה ארעה ביום 7.12.03, כאשר נהג התובע על קטנוע שהיה מבוטח אצל הנתבעת, איבד את השליטה עליו ונפל ממנו (להלן: "התאונה השנייה").

הוא פונה לבית החולים שם אובחנו חבלה בפנים עם דימום בפה, פגיעה בשיניים, חסר של שתי שיניים, נפיחות באף, חבלות בבית החזה ובגפיים התחתונות, רגישות על פני עצם החזה ושפשופים בברך שמאל.

לאחר התאונה המשיך לסבול מכאבים וטופל אצל רופא שיניים. שיקום נזקי השיניים כלל טיפול שורש בשן 11, השתלות עצם, שתלים, מבנים לשתלים וכתרים בשן 21 ושן 22.

בעקבות הפגיעות בשתי התאונות אושרה לו תקופת אי כושר מלאה החל מיום 12.11.03 ועד ליום 20.12.03.

בתצהירו מיום 13.12.07 ציין התובע שנפל ונפגע בשיניו פעם נוספת בחודש 5/05.

לתמיכה בגרסתו זימן התובע 3 עדים אשר העידו לגבי נסיבות התאונה השניה בלבד. מר אופיר עברי, אחותו של התובע הגב' לימור מזרחי (להלן: "לימור") ואחיו של התובע מר תומר מזרחי (להלן: "תומר").

התובע הגיש תצהירים של 3 עדים נוספים; מר אבי קקון, מר שרון זריהן וגב' אתי מזרחי, אך אלו לא הגיעו למתן עדות ולא נחקרו על תצהיריהם וממילא לא ניתן להסתמך על האמור בהם.

יצוין כי לדיון קודם שאמור היה להערך ביום 24.3.09, הגיעה גם הגב' אתי מזרחי. הדיון לא נערך לבסוף עקב מחלת ב"כ הנתבע.

חוות דעת מומחה

מטעם בית המשפט מונו שני מומחים רפואיים.

מומחה בתחום האורטופדיה ומומחה בתחום רפואת השיניים.

התובע וויתר על מינוי מומחה רפואי בתחום האורטופדיה.

בית המשפט מינה את ד"ר דורון אבניאלי כמומחה בתחום רפואת השיניים, פה ולסת (להלן "המומחה"). חוות דעתו ניתנה ביום 25.8.06.

בחוות דעתו התייחס ד"ר אבניאלי לתאונה השנייה בה נפגע התובע בפניו ובשיניו.

ד"ר אבניאלי קבע בחוות דעתו שהתובע איבד שלוש שיניים עקב התאונה.

המדובר בשיניים מספר 11, 21, 22.

לדבריו, נגרם נזק גרמי גדול אשר הרופא המטפל לא הצליח לטפל בו.

בחוות דעתו קבע, כי עלות שתל הינה 3,000 ₪, עלות מבנה לשתל הינה 1,400 ₪ ועלות כתר לחרסינה הינה 2,200 ₪.

מקובל כי משך הישארות המשנן הטבעי בפה היא עד לגיל 75 בממוצע.

אורך חיי כתר הוא 10 שנים בממוצע.

אורך חיי שתל הוא 20 שנים בממוצע.

התובע יזדקק ל- 4 החלפות של הכתרים.

כמו כן יזדקק ל- 2 החלפות של השתלים והמבנים לשתלים.

עלות החלפת הכתרים למשך חיי התובע: 26,400 ₪.

עלות החלפת השתלים למשך חיי התובע: 18,000 ₪.

החלפת המבנים על הכתרים למשך חיי התובע: 8,400 ₪

סך כל העלות בעתיד הינה 52,800 ₪.

לגבי אחוזי הנכות, קבע המומחה, 0.75% נכות לצמיתות, בגין אובדן 3 שיניים עם אפשרות שיקום.

המומחה אינו מוצא לנכון להעריך את עלות הטיפול שבוצע שכן העלות סבירה.

דיון והכרעה:

בתצהירו מיום 16.2.05 מתאר התובע את הנסיבות בהן ארעה התאונה השניה.

על פי תצהירו קבע להפגש עם תומר במספרה בה עובדת אחותו, לימור, במטרה לנסוע יחד.

הוא הגיע למספרה כאשר הוא רוכב על קטנוע, החנה אותו סמוך למספרה ונכנס למספרה, שם פגש את תומר שחיקה לו.

שניהם יצאו לעבר הקטנוע. התובע נהג בקטנוע ותומר ישב במושב מאחור. התובע החל בנסיעה ולאחר מספר מטרים איבד את השליטה והחליק.

תומר מתאר בתצהירו את הגעתו למספרה לפני שהגיע לשם התובע.

התובע הגיע למספרה כאשר הוא רוכב על קטנוע ששייך לגיסו מר יוסי לוי, שהינו אח של גב' אתי מזרחי, אשתו של התובע במועד התאונה. התובע שוחח עם לימור, והם יצאו בנסיעה כאשר התובע רוכב על הקטנוע.

מר אופיר עברי שהינו המעסיק של לימור מצהיר כי ראה את התובע עולה על הקטנוע ואת תומר מתיישב מאחוריו.

לימור מתארת את שהותו של תומר במספרה בטרם הגעתו של אריק.

גם היא מציינת שראתה את התובע מתיישב על הקטנוע ואת תומר יושב מאחוריו.

תצהיר נוסף שהוגש, אולם המצהיר לא הגיע להחקר עליו, הינו תצהירו של מר אבי קקון שעובד עם התובע בחברת השליחויות "קארו שליחויות". מצהיר זה הגיע לבקר את התובע במרפאת קופת חולים לאחר התאונה הראשונה.
המצהיר מתאר כי נכנס לחדר הבדיקה, וראה את התובע מגובס ברגלו הימנית.

הנתבעת מייחסת משמעות רבה לתצהיר זה ולכך שהמצהיר לא הגיע להחקר עליו.
מתוך תצהיר זה מסיקה הנתבעת, כי רגלו של התובע הושמה בגבס לאחר התאונה הראשונה שארעה ביום 12.11.03, ולכן לא יתכן שנהג על הקטנוע בתאונה השניה שארעה ב- 7.12.03.

תצהיר נוסף שהוגש, אולם המצהירה לא הגיע להחקר עליו, הינו תצהירה של הגב' אתי מזרחי, שהינה גרושתו של התובע. המצהירה מתייחסת לתאונה הראשונה שכתוצאה ממנה נגרם לתובע שבר בבוהן רגלו הימנית, ובעקבותיה היה התובע מרותק לביתו כאשר רגלו מקובעת בחבישה, והוא נעזר בקביים.
המצהירה מתארת את העזרה שהעניקה לו.

מצהירים אלו הצהירו לגבי מצבו של התובע לאחר התאונה הראשונה.

התובע הצהיר כי בעקבות התאונה הראשונה היה מרותק לביתו ונזקק לעזרת בני משפחתו אשר סייעו לו בביצוע פעולות היומיום (סע' 10 לתצהירו).

לטענת הנתבעת, לא יתכן מצב בו התובע היה מרותק לביתו לאחר התאונה הראשונה, נהג בקטנוע ואף הסיע את תומר, וכל זאת כאשר רגלו חבושה עקב שבר בבוהן ימין. הנתבעת מגיעה למסקנה לפיה התובע לא נהג בקטנוע כי אם תומר.

המצהיר מטעם התובע, מר אבי קקון, אשר לא התייצב למתן עדות בבית המשפט הצהיר בסע' 3 לתצהירו "נכנסתי לחדר הבדיקה וראיתי אותו מגובס ברגלו הימנית".

התובע הצהיר, כי בוצעו חבישה וקיבוע על האצבע השבורה. (סעיף 3 לתצהירו).

בחקירתו העיד התובע, כי מר אבי קקון טעה בעניין הגבס וכי רגלו היתה מקובעת בחבישה ולא בגבס; "אפשר לנהוג, אבל זה לא גבס. יש טעות בעניין פה. זה נראה קיבוע אבל זה לא גבס" (עמ' 16 שורה 10 לפרוטוקול).

תימוכין לגרסת התובע ניתן למצוא במסמך הרפואי שצורף לתצהירו, בו צוין כי הטיפול שניתן לו היה "הצמדת אצבעות עם פד ביניהם". לא נאמר כי רגלו קובעה בגבס (נספח ב' לתצהיר התובע מיום 13.12.07, תעודה רפואית ראשונה לנפגע בעבודה מיום 12.11.03).

חיזוק לדבר ניתן למצוא במסמכים הרפואיים שצירף התובע לתצהירו. כך לדוגמא נאמר במסמך מיום 14.11.03 "טיפול שניתן: קיבוע אצבע לאצבע".
"המלצות: רגל מורמת. הליכה עם דריכה על עקב".

כבר בתעודה רפואית ראשונה לנפגע בעבודה מיום 12.11.03 נאמר, כי התובע מתהלך בצליעה על רגל ימין.

ממסמכים אלה ניתן ללמוד שרגלו של התובע לא הושמה בגבס וכי יכול היה לדרוך עליה.

בעדותו טען התובע " הייתי בבית. אבל יצאתי גם. הייתי בבית אכן הייתי מוגבל אבל יכולתי לנסוע על קטנוע " (עמ' 17 שורה 30 לפרוטוקול). לדבריו יכול היה לרכב על קטנוע עם רגל שמאל בלבד ואף להרכיב אדם נוסף מאחוריו (עמ' 18 שורות 12-1 לפרוטוקול).

מועד התאונה השנייה לא היתה הפעם הראשונה בה נהג בקטנוע בעוד רגלו חבושה. התובע העיד בפני כי לאחר התאונה הראשונה פינה את הקטנוע לבדו; "אני התפניתי לבד. אני לקחתי את האופנוע. גם עם הקיבוע. אחרי זה אני החזרתי את האופנוע לעבודה. עם הקיבוע. אם אני לא טועה " (עמ' 17 שורות 9-10 לפרוטוקול).

גרסת התובע לפיה לא היתה קיימת מניעה לרכב על קטנוע בעקבות קיבוע האצבעות, וכי כך נהג בפועל מקובלת עלי.

במהלך הדיון הגישה הנתבעת את הודעת תומר, במשטרה (סומנה נ/2).

מכיוון שבפתח דבריו טען העד "אני לא הייתי הנהג" מבקשת הנתבעת להסיק, בבחינת "על ראש הגנב בוער הכובע", שמר תומר מזרחי נהג בקטנוע במועד התאונה השנייה. לטענתה, משהעד ציין במשטרה שלא הוא היה הנהג באירוע התאונה השנייה למרות שלא נחשד בכך, הרי שלבטח הוא הנהג.

רישום ההודעה נעשה על ידי תומר לאחר שיחה שניהל עם החוקר (עמוד 15 שורות 7 – 12) על פי השאלות והתשובות שנשאל פירט את האירועים. אין מדובר איפוא ברישום אוטנטי של הארועים אלא ברישום שמתבצע במהלך חקירה. אינני מקבל את הנסיון להסיק מסקנות מרחיקות לכת מאופן רישום ההודעה גם אם היא מעוררת תמיהה.

לדעתי החיזוק לגרסת התובע מצוי בתיאור שקדם לתאונה. כל העדים העידו כי תומר נכח במספרה קודם להגעתו של התובע. התובע הגיע רכוב על הקטנוע ולקח אותו. המסקנה מתאור זה היא, שהתובע רכב על הקטנוע לבדו קודם הגעתו למספרה. מה שמלמד שלא נתקל בקושי לעשות זאת.

חיזוק נוסף לגרסת התובע מצוי בזהות בעל הקטנוע. הקטנוע שייך למר יוסי לוי, אח של גב' אתי מזרחי אשתו של התובע באותה עת. מר לוי עשה ביטוח לקטנוע על שם התובע. לתומר אין כל קשר משפחתי עם מר לוי ולכן סביר להניח שהתובע הוא זה שרכב על הקטנוע.

לפיכך, אני קובע כי התובע נהג בקטנוע במהלך התאונה השנייה.

הנזק

הצדדים חלוקים ביניהם בשאלה האם שן מספר 11 נפגעה בתאונה השניה, או בשלב מאוחר יותר. המחלוקת נובעת מכך ששן זאת לא טופלה יחד עם השיניים האחרות.

כאמור, התובע נפגע בשיניו פעם נוספת בחודש 5/05. רק לאחר אירוע זה אובחן סדק בשן 11 אשר נעקרה והושם תחתיה שתל, מבנה לשתל וכתר.

המומחה קובע בחוות הדעת:

"בתאריך 17.12.03 פנה למרפאתו של ד"ר ירושלמי .. בשן 11 נמצא שבר כותרתי נרחב.

תכנית הטיפול היתה: שן 11 טיפול שורש, מבנה וכתר..

...

בתאריך 3.5.05 נמצא סדק בשן 11. השן נעקרה, ובוצע שתל, מבנה לשתל וכתר בשן זו."

לטענת הנתבעת, הסדק שנמצא בשן 11 נגרם כתוצאה מנפילת התובע בחודש 5.05 ולא כתוצאה משתי התאונות שקדמו לה, לפיכך אין לחייבה בגין הטיפול הרפואי שקיבל והנזק שנגרם לו לאחר אותו מועד.

לטענתה לא ידע המומחה על נפילת התובע בחודש 5.05 היות והוא לא ציין זאת בפניו.

הגעתי למסקנה לפיה שן זאת נפגעה במהלך התאונה.

המומחה עצמו קובע בפרק הדיון כי התובע איבד שלוש שיניים בתאונה.

המומחה לא הוזמן לחקירה, ואף לא נשאלו שאלות הבהרה בענין.

כבר ביום 17.12.03 קובע ד"ר משיח שלומי:

שן 11 שבר כותרתי נרחב.

הטיפול שיבוצע גשר מרילנד להחזרת השיניים החסרות.

שן 11 טיפול שורש + שחזור כותרת (בעתיד מבנה יצוק + כתר חרסינה).

כמו כן יבוצעו מבנים שתלים וכתרים ותוספת עצם לשיניים החסרות."

אני סבור כי יש להשית את מלוא הנזק שנגרם לתובע בשן 11 על הנתבעת.

לאחר התאונה השניה נמצא שבר כותרתי נרחב בשן 11. על פי עדות התובע, ד"ר ירושלמי, הרופא שטיפל בו באותו מועד, ביצע טיפול שורש רק כדי למנוע את עקירת השן והתכוון לעקור אותה בעתיד. (עמוד 20 שורות 12-20).

איני סבור שהתובע הסתיר את עובדת נפילתו בחודש 5.05 מהמומחה. לשני הצדדים היתה אפשרות להגיש כל מסמך למומחה טרם מתן חוות דעתו.

התובע ציין בסע' 15 לתצהירו כי כבר בחודש 9.05 הודיע לנתבעת שנפל ונפגע בשינוי בחודש 5.05 וכן מסר לה עותק מתיקו הרפואיים המצויים אצל ד"ר משיח. דבר נפילתו צוין גם בתצהיר תשובות לשאלון שהוגש מטעמו לנתבעת.

הנתבעת לא חקרה את התובע בעניין זה וממילא היא אינה חולקת על כך.

טענת הנתבעת בדבר הסתרת התובע את נפילתו, אינה עולה בקנה אחד עם העובדה שהמידע בעניין זה היה מצוי בידיה, טרם מתן חוות דעתו של המומחה ביום 25.8.06. המומחה קבע שהתובע איבד בתאונה שלוש שיניים ואף מציין שתוכנית הטיפול בשן היתה טיפול שורש מבנה וכתר.

הנתבעת בחרה לא לחקור את המומחה ואף לא להציג לו שאלות הבהרה בכך נמנעה מלהעמיד את חוות דעתו במבחן.

השאלה לגבי מצב השן לאחר התאונה, הינה שאלה הדורשת מומחיות, והמומחה יכול היה לענות עליה על בסיס צילומי השיניים ממועד סמוך לתאונה.

המומחה יכול היה לבחון את הטענה לפיה נפילת התובע היא שפגעה בשן 11. חוות הדעת שקבעה קיומו של קשר סיבתי בין התאונה לפגיעה בשן 11 והצורך בשיקום השן לא נסתרה.

לפיכך אני קובע שגם שן 11 נפגעה בתאונה באופן שחייב ביצוע שתל בשן זאת.

היקף הנזק:

המומחה קובע בחוות דעתו את העלות העתידית של החלפת כתרים ושתלים בעתיד. המומחה מחשב את מספר הפעמים שהתובע צפוי להחליף את הכתרים והשתלים, אולם לא מבצע היוון של הסכומים.

התובע בסיכומיו מבצע היוון של הסכומים ומגיע למסקנה לפיה עלות הטיפולים העתידיים הינה ₪29,446.

ב"כ הנתבעת בסיכומיו אינו חולק על צורת החישוב, כי אם על כך שהחישוב מתבצע בגין שלוש שיניים. על פי קביעתי משקף החישוב את הנזק שנגרם.

גם הסכום לגבי הטיפולים שבוצעו שנוי במחלוקת, אם כי במחלוקת שהיקפה איננו משמעותי. על פי כרטיס הטיפול היתרה הינה ₪29,648. קיים סכום של ₪2,948 בגין טיפולים שקודמים לתאונות.

החיוב הכולל בכרטיס לאחר ניכוי הטיפולים הקודמים הינו ₪26,700. בפועל שילם התובע סכום של ₪29,050.

אני סבור שיש לפצות את התובע עבור הסכום ששילם בפועל, ולא על פי הסכומים המופיעים בכרטיס הטיפול.

לא מן הנמנע שטיפול כלשהו לא נרשם בכרטיס.

הסכום ששולם שולם בשיקים דחויים החל מיום 20.3.05 ועד ליום 20.7.07.
חישוב הצמדה וריבית נעשה על פי תאריכי הפרעון העתידיים של השיקים.

אם יתבצע החישוב על כרטיס הטיפול על פי מועדי הטיפול, נראה כי הסכום הכולל יעלה על הסכום שחישב התובע בסיכומיו, שכן במקרה זה יצטרפו הפרשי הצמדה וריבית מהשנים 2003 ו-2004.
המומחה קבע כי העלות של הטיפול סבירה, ואין צורך להעריך אותה מחדש.
לפיכך אני מחייב את התובע בגין טיפולי העבר בסכום של 37,247 ₪.

הפסד שכר לעבר:

בגין התאונה הראשונה נעדר התובע מעבודתו במשך תקופה של חודש ושבוע ימים ואושרה לו תקופת אי כושר לפרק זמן זה.
בגין תקופה זאת קיבל מהביטוח הלאומי סך של דמי פגיעה בסך 3,463 ₪.
חישוב של שכרו לגבי אותה תקופה מגיע ל- 4,698 ₪. הפסד שכר זה בחישוב הפרשי הצמדה וריבית מגיע לסכום של 5,154 ₪.

עזרת הזולת לעבר:

אינני סבור שיש מקום לפסוק פיצוי כספי בגין עזרת הזולת.
כפי שעלה מתוך הראיות, יכול היה התובע לנהוג בקטנוע לאחר התאונה הראשונה וגם הפגיעה בתאונה השניה, לא הצדיקה קבלת עזרה.
לפיכך אינני פוסק פיצוי בגין ראש נזק זה.

הוצאות רפואיות:

התובע צרף לתצהירו קבלות שמסתכמות ב 175 ₪.
לגבי חשבון בגין האמבולנס בסך 570 ₪ מדובר בתזכורת בדבר התחייבות, וכלל לא ברור אם התובע שילם סכום זה.
על הנתבעת לשלם את הסכום ישירות למחלקת הגביה במגן דוד אדום.
התובע יבדוק האם שולם הסכום, על מנת למנוע מצב לפיו יתבע בעתיד על ידי מגן דוד אדום.
התובע נאלץ להגיע למרפאת שיניים פעמים רבות כתוצאה מהפגיעה בתאונה וניתן להניח שהביקורים היו כרוכים בתשלום הוצאות נלוות.

אני מחייב את הנתבעת בגין ראש נזק זה בסכום של 1,500 ₪.

כאב וסבל:

על פי סעיף 2(ב) לתקנות הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בשל נזק שאינו נזק ממוני) התשל"ו-1976, ניתן לפסוק עשרה אחוזים מהסכום המקסימלי במקרה שהנכות אינה מגיעה לשיעור של 10%.

תקנה זאת מהווה חריג למגמה הכללית המפורטת בסעיף 2 (א) לתקנות אלה.

לפיכך יש לפרש חריג זה על דרך הצמצום.

ראה ע"א 284/88 **אורית גבאי נ' יוסף פוגל ואח' פ"ד מ"ו (4) 837**.

יחד עם זאת, אין להתעלם מכך שלתובע ארע שבר שהגביל את יכולת התנועה בתאונה הראשונה. אני סבור שיש לפסוק בגין התאונה הראשונה כאב וסבל בסכום של 8,000 ₪. לגבי התאונה השנייה, שגרמה לעקירת שיניו הקדמיות וביצוע טיפולי שיניים רבים, יש לפסוק כאב וסבל בסכום של 12,000 ₪.

הוצאות משפט:

התובע שילם אגרת משפט בסך 587 ₪, נשא בהוצאות צילום תיק משטרה בסכום של 105 ₪ והוצאות העדים על פי ההחלטה מיום 4.5.10 בסך של 600 ₪. הוצאות אלה בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום הוצאתם ועד היום מסתכמים על פי חישוב התובע ב – 1,531 ₪.

סוף דבר

אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע את הסכומים הבאים:

טיפולי שיניים עתידיים	29,446 ₪.
הוצאות עבור טיפולי שיניים	37,247 ₪.
הפסד הכנסה לעבר	5,154 ₪.
הוצאות רפואיות	1,500 ₪.
כאב וסבל	20,000 ₪.
סה"כ	93,347 ₪.

מסכום זה יש להפחית דמי פגיעה משוערכים להיום בסך 4,006 ₪.

סכום הנזק הינו 89,341 ₪.

כמו כן תשא הנתבעת בהוצאות משפט בסך 1,531 ₪ ביתרת האגרה ובשכ"ט עו"ד בשיעור של 13% בתוספת מע"מ.

דוד שוהם 54678313

פסק הדין מותר לפרסום ללא שמו של התובע על מנת לא לפגוע בפרטיותו.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ז' כסלו תשע"א, 14 נובמבר 2010, בהעדר הצדדים.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)